

ogsaa for Bygningsarbejdere o. s. v., men jeg nævner kun dette lille Eksempel for at vise, at man jo slet ikke i særlig Grad ved dette Forslag kommer til at ramme Storindustrien, men i lige saa høj Grad den lille Industri. Hvad er det da, der gør, at den lille Industri saaledes uden Henstyn til dens Gøne til at betale de Ulykker, der maatte forefalde, dog skal betale, naar den benytter farlige Redskaber? Ja, det er hele den moderne Frikonkurrence, og jeg siger derfor, at den Kraft, der behersker os alle sammen, den Kraft, som i og for sig driver os over Mosen, har sandelig ogsaa Blikt til at betale. Det er det, vi have søgt at naa i vort Forslag ved at bestemme, at Byrden, hvor saadanne Ulykkestilfælde indtræffe, skal lægges oppefter, paa dem, der have Raad til at betale. Det er nemlig slet ikke saaledes, at saadanne Forsikringspræmier, som ikke ville blive saa ringe en Ting for mange mindre næringsdrivende, ikke skulde kunne væltes noget nedad. Det har man gjort. Naar der i de sidste Dage er fremhævet som noget særlig fortjenstfuldt, at private Arbejdsgivere i stor Udstrækning forsikre deres Arbejdere, ja, saa kender jeg ogsaa noget til den Ting og kan tale med derom. Jeg kan sige, at i overordentlig mange Tilfælde er Forholdet det, at de private Arbejdsgivere vælte i større eller mindre Grad Byrden over paa Arbejderne ved at forlange, at de skulle betale en Del af disse Præmier, undertiden det hele, men som Regel vel det halve eller noget over eller noget under det halve. Efter min Opfattelse er det som Regel meget vanskeligt at faa disse Byrder lagte om. Nu hænder det jo meget ofte, at en lille Forretningsmand, en lille Fabrikant eller Haandværksmester ikke leverer Varer direkte til Forbrugeren. Det almindelige Forhold paa Markedet er, at han leverer til de store Magasiner, som beherskes af Kapitalister, og leverer til forholdsvis meget lave Priser, saa at han er glad, hvis det kan lykkes ham, naar Mæret er gaadt, at have levet uden at have gjort nogen større Gæld, men ogsaa uden at have haft noget særligt Overskud. Med andre Ord: Det er i vore Dage ganske sikkert erkendt, at det er næsten umuligt for den enkelte at vælte Byrden over paa Kapitalen. Den eneste, der har denne Ret, er Staten ved sin Bestatningsret, der kan bruges til dette Djemed, naar man vil benytte den paa rette Maade, og derfor tror jeg, det var fuldstændig rigtigt og forsvarligt, naar der i det Forslag, jeg var Medforslagsstiller af, blev peget paa, at Byrden ved denne Ulykkesforsikring burde lægges paa de mere velhavende. Det ærede Medlem for

Nalborg (Bramsen), som jo er den, der paa dette Punkt forlanger Ret for sig til at opstille de Kriterier, hvorefter man skal prøve, om det, der fremsættes, er rigtigt eller ikke rigtigt, gjorde imidlertid opmærksom paa, at en Lov om dette Forhold skulde være moralsk, og man skulde ikke i nogen Henseende fremskalde Skødesløshed osv., og der blev fra anden Side — det var fra det ærede Medlem fra Horsens (Wulff) — sagt, at Arbejderne burde deltage i denne Ulykkes- eller Invalidforsikring. Men maa jeg da gøre opmærksom paa, at der jo ligger en meget stor Opfordring for Arbejderne og alle andre Mennesker, som komme ind under Loven, til at være forsigtige i selve Loven, idet det aller bedste, der kan opnaas ifølge dette Forslag, som ligger for, er to Tredjedele af Indtægten. En Tredjedel af deres Indtægt ville de altsaa i Ulykkestilfælde mindst miste, og de kunne ikke komme over et vist bestemt Beløb. Jeg tror derfor, man har lagt Byrder nok paa dem blandt Arbejderne, som komme til Skade, naar man siger, at selv i det for dem gunstigste Tilfælde saa de kun en meget ringere Understøttelse end den Løn, de have for Arbejdet. Jeg tror, at naar vi stille Sagen saaledes, vil ingen kunne sige, at man ikke har indsat i Loven en Opfordring til de paagældende om at være forsigtige.

Men siger man saa, Socialdemokratiets Forslag er for dyrt, medens det Forslag, her ligger for, er overkommeligt, og som Følge deraf er det ærede Medlem fra Nalborg jo en overordentlig varm og ivrig Forvarer af dette Forslag. Hvad er det, det foreliggende Forslag byder? Det byder i Tilfælde af fuld Invaliditet 3,600 Kr. Tænke vi os, at en Mand, som er Forsørger, er kommen i en Stilling som den, der forudsættes i Invalidelovens § 4, 1ste Afdeling, hvor det er bestemt, at den paagældende skal have mistet enten Synet fuldstændig eller begge Arme eller begge Ben, altsaa er saaledes stillet, at han overhovedet slet ikke kan fortjene noget og endvidere er ude af Stand til at sørge for sig selv eller passe sig selv og derfor bestandig maa have fremmed Hjælp omkring sig for overhovedet at kunne klare sig, saa byder dette Forslag ham en Sum af højst 3,600 Kr., som enten kunne udbetales kontant, eller for hvilke der kan ydes en aarlig Livrente. Men hvis nu en Mand i 30 Aars Alderen kommer til Skade i nævnte Grad, og han faar disse 3,600 Kr. udbetalt, hvad da? Ja, man siger saa tit, at denne Mand kan saa maaste komme ind i en Virksomhed. Men hvor kan man være sikker paa, at han med 3,600 Kr.